

Türelmetlenek voltak, mióta felbukkantak a hipertérből, és kinéztek az ablakokon. Ott volt előttük a legendás kék bolygó, a doménium utolsó feltáratlan goldilocks-égitestje, szinte kamyújtásnyira, alig néhány gigaméternyire. A hajót a tehetetlenségre bízták, hagyták, hogy meghajtás nélkül sodródjon, amíg kiszámoltak néhány takarékos elfogópályát. Idegtépő, de a peremvidéken kötelezően betartandó művelet. Próbálták bemérni az előőrsként telepített, legénység nélküli úrállomást, egyelőre sikertelenül. Talán épp a bolygó takarásában járt, vagy elpusztult egy meteorzáporban, napkitörés következtében, esetleg felmondta a szolgálatot egy alkatrésze. A peremvidék nem játék. A küldetést akkor is teljesíteniük kell, ha nem jutnak hozzá az úrállomáson tárolt üzemanyaghoz, cserealkatrészekhez, ellátmányhoz. Segítség semmiképp sem érkezne időben. Minden kíváncsiságuk ellenére tartották magukat a protokollhoz.

A naprendszer központi csillaga magányos, ezt leszámítva közönségesnek mondható. Négy és fél magnitúdós, sárga fényű, G2V színképtípusú, nagyjából négy és fél gigaannummal ezelőtt keletkezett. Nyolc bolygójából a négy belső kőzetbolygó, a négy külső pedig gázóriás. Középkorú naprendszer lévén, kevés a meteorraj, ritkásak az aszteroidák, elvétve találni üstökösöket. A bolygóközi tér szinte üres. A kőzetbolygók közül három található a csillagtól ígéretes távolságra, a többi túl közel vagy túl távol kering. A csillagtól számolt harmadik bolygó voltaképpen kettős rendszer, ennek a párosnak a nagyobbik tagját, a kék bolygót jelölték meg a rajz szondák mint felkeresésre érdemes égitestet.

Nagy sokára a számítógép kiötlötte a lehetséges pályákat, az úrállomást útra ejtőket illetve a vészfordatókönyveket. Hélios és Apolló nem akart kockáztatni. Ha nincs meg az úrállomás, nincs meg az utánpótlás sem, és a legjobb esetben is a bolygón ragadhatnak. Apró korrekciókkal hagyták tovább sodródni a hajót. Hosszú napokig fog tartani így az út, ami a peremvidéken amúgy teljesen megszokott óvatosság.

Az első megfigyelések szerint a páros nagyobbik bolygója lakható lehet. A szondák gyatra felbontású képeit könyvtári anyagban magyarázták a tudósok. Képtelenebbnél képtelenebb feltételezésekkel álltak elő, és sürgették a kék bolygó felkeresését. Később változott a politikai széljárás, levágták a költségvetést, és a peremvidék nehezen megközelíthető bolygói szinte elfelejtődtek. A kék bolygó dekaannumok óta háborítatlanul róttá köreit, az úrállomás jelzéseire pedig nem figyelt senki. Így aztán a végleteleg elrugaskodott dolgozatokat szült a szakma a feltáratlan égitestről. Az előírások értelmében Héliosznak és Apollónak ezeket is át kellett néznie.

Készült néhány felvétel, amelyen egy felszíni vagy egy légköri anomália mutatkozott. Elnevezték mimoidnak. Az elmosódott fotókba bármit bele tudott magyarázni a képzelet, de az egyik dolgozat szerint sarjadozó, puffadozó, néha zöldségre hasonlító gomolyag látszik a felvételeken. Nyersanyagát tekintve a mimoid valamilyen fehér massa lehet, és bonyolult formákat képes öltetni. Az egyik elemző esküszik, hogy az egyik szonda torzított képét tükrözi, illetve másolja a megörökített mimoid. Szkeptikusabb elmék szerint közönséges viharfelhő mutatkozik a felvételeken. Továbbá sem Hélios, sem Apolló nem értette, mik lehetnek a szimmetriádok. Megszokták, hogy a terepre nem járó tudós fantáziája zabolátlan jószág, de a szimmetriádokat posztuláló fejezettől megéheztek. A bogrács percek óta kövéren illatozott. Izzadt munkások gyülekeztek körülötte, forró nap volt. A gazda, Apolló édesapja az ásó nyelére támasztotta állát, és hol a zsaluzatnak való deszkákat, hol a kavicsot, hol a cementes zsákokat, hol a vasat nézte, hogy mennyi kell majd az alapba. Hajlott a foszni az ebéd előtti utolsó talicska föld súlyától. Bólogattak a férfiak, mutogatták egymásnak az árkokat, azt még vízmértékkel, és koccant a merőkanál az első csajkák szélén. Hélios megbökte útítársát, hogy figyeljen: egy idősebb, rókaszemű ember jött a habtéglarakás felé, gázolt a hónaljig érő gazban. Kacsintott, azzal felkapta a hajóorrból az egyik stabilizáló fűvökét, és elsétált a jókora téglával a diófa árnyékába. Ráült, maga elé vette az ebédjét, és jóízűen falta. A gazdasszony kiáltott, hogy gyerekek, jöjjetek már enni. Leszálltak a téglarakásról, és a gaz mozgása mutatta, merről közelítik meg a bográcsot. Néhány napja még nem mehettek a gazba, mert fedetlen volt a kút, és a gazda nem emlékezett, a volt tulaj az udvar melyik szegletét mutatta, hogy amott jó lesz vigyázni. A falusi kenyér laktat, de az a pár mézzel kent szelet ledolgozódott hajnal óta, amikor még deres volt a kerítés deszkája.

Egyetek, attól nőttek nagyra – ezt egy iszákos ember mondta, kevés foga maradt, és remegett a bal keze. Hélios és Apolló megnézte magának a felnőtt mesterembert, és nem, nem akartak nagyra nőni. Viszont az ebédből jóllaktak.

Kényes dolog a légkörbe való belépés. A túl meredek ereszkedés során a hajó elég, mint egy meteor, a túl lapos szög alatt azonban visszapattan. A művelet teljesíthető volt a hiányzó fűvoka ellenére is. Hélios és Apolló jóllakottan szállt vissza az úrállomásra a hajóra. A letöltött adatok között az egyik dombtetőn építménynek tűnő tereptárgyra lettek figyelmesek, így ahhoz igazították a földre szállást. Apolló tudni vélte, hogy az alapba egy bálázódóval megkötözött kölyökkutyát fognak bebetonozni, hogy legyen őrzője az épülő házknak, ezért nyomatékosította, hogy mire a dologra sor kerülne, le kéne tenni a hajót, és jócskán útban kéne lenni a felé a bizonyos dombtető felé. Ijesztően vonyt.

A huncut ember nem hozta vissza a diófa alól a hajóalkatrészt, ennek ellenére sikeresen landoltak, gyalog megtehető távolságra a kijelölt célterületől. A habtéglaktól a gaz felverte kerten át indultak a dombtető felé. Hogy rövidítsenek, a híd helyett a nádas felé mentek. Átverekedtek magukat a sűrű növényzetben, ami utólag rossz döntésnek bizonyult, de egy feltáratlan bolygó vegetációjával testközelbe kerülni egy felfedezőnek, kihagyhatatlan élmény. A xenobiológia az idegen életformákat tanulmányozó tudományág. Mindaddig elméleti, amíg mintapéldányok híján csak a lehetőségeket tanulmányozhatja. Aszály ülte a falut hetek óta, a száraz nád között észre sem vették, mikor keltek át a patakon. Egy ideig szekerúton kaptattak felfelé, aztán a bodzabokornál fordultak, és a Sajgó barázdáin mentek tovább. Kerülgették a méretes repedéseket, meghasadt göröngyöket. Lucerna, rozs meg árpa kellene itt nőjön, aztán a Sajgó mellett volt a Pergelő, déli fekvésű szőlő dűledező présházzal. A dombtetőn rozsdaszínű tűzoltótorony vagy vadásztesz emelkedett, még a régi időkben. Négy tartókábeléből három megvolt még, aránylag stabilan állt a több emelet magas szerkezet. Hélios hosszan bámulta a jókora villámhárítót. Tudományos ismeretekkel rendelkező civilizáció – bökte ki, miközben ha úgy fordult a szél, kutyaugatást hozott a faluból.

Kétórát harangoztak, amikor egy cumulus mediocris kúszott a nap elé. Egyedüli felhő, de vaskos, komor gomolyag. Hélios és Apolló örült a hűvösnek. Kitorölték szemükből a verejtéket, és kifürkészték, hogy az udvaron érintetlen a téglarakás, így baj esetén azonnal elhagyhatják a bolygót.

Hélios váratlanul az orrához kapott és rövidesen szó nélkül seggbe rúgta Apollót, aki a félreértés tisztázása után megesküdött, hogy ő aztán nem köpködött, főleg nem az ő orrára. Hélios tovább mázolta az arcán a cseppecskét, amíg megérkeztek a leáldozott civilizáció hátrahagyott leletéhez, a kilátótoronyhoz. Mennydörgést hozott a távolból a szél, kilengett a rozsdás szerkezet. A talapatnál

felirat lehetett, félig megette a rozsda, és az idegen nyelvű szöveggel nem vesződtek. Nyikorgott, csattant a torony – de fel kellett rá mászni.

Mire felértek, úgy tűnt, morajlik az ég. Sárszagot szimatoltak. Sűrűsödtek a felhők, néha bújt csak elő a nap. Villámok csipkézték a messzi felhőket, és a határból több helyütt por emelkedett. A legjobb menedéknek a torony talpzata tűnt. Pillanatokon belül további zömök és még sötétebb felhők emelkedtek a dombok mögül. Északról jégverés szokott jönni, figyelmeztetett Apolló, aki behatóbban tanulmányozta a kék bolygó meteorológiáját. Erősödött a szél, himbálta a tornyot, lehúzódtak hát a tövébe. A faluban ítéletidőt harangoztak, talán keresik is őket. Ma már biztosan nem betonoznak, nem jó az alapnak, ha megázik.

A túlfelőli oldalban mintha nyáj mozdult volna, aztán megindult a jég, és nem lehetett látni. Dübörgött az ég, és kopogtak a lemezek a tojásnyi darabok. Apróra összehúzódva guggoltak a vasak alatt, nyikorgott az egész építmény a szélvészen. A villám fénysebességgel, a dörgés viszont csak hangsebességgel terjed, így a deltatéből felbecsülhető a kisülés távolsága – ám az ég egyhuzamban dühöngött, és szórta a villámokat. Sötétedett, és patakzott a víz az arasznyi repedésekben, ömlött mindenhol, és zúdult a völgynek, hogy megduzzassza a patakot. A két fiú bőrig ázott, dideregtek a talpzat viszonylagos védelmében.

Egy pillanatra váratlanul előbukkant a nap. Megfeketedett a táj az erős fénytől.

A szivárványt a különböző hullámhosszú, és Apolló felkacagott a szivárvány láttán, nekivetette a hátát a tartóoszlopnak, és villant és csattant és Hélios már a barázdák között rohant, és nem nézett hátra. A falu felé iramodott az átalakult tájon, a nádas meg sem fordult a fejében, hanem egyenesen az aszfaltozott bekötőútnak tartott. A lankán már derékig gázolt a tengerré szelídült víztömegben. Kerülgette a sokféle hordalékot, ami mindent kimosott a vihar a faluból. A táviró-korszakból maradt még néhány oszlop, azok az út mentén futnak, így azonosította, hogy merre keresse az odébb partot érő bekötőutat. Az árkosabb részeknél másképp fodrozódott a víz, igaz, nem sodort ott sem, és Héliosznak úsznia kellett ezeken a részeken. Elhagyta az egyik szandálját. Szügyig merült tehének bőgésére lett figyelmes, távolabb pedig, lennebb a völgyben egy autóbusz tetején vett észre néhány embert. Mintha integettek volna. Szakadoztak a felhők, és pirított a nap. Megérezte talpa alatt az aszfaltot; méteresnél magasabb, de így is alacsonynak bizonyult a töltés. Hol térdig, hol derékig gázolt az álló vízben. Valahol üvegszilánkra léphetett. A falu felé emelkedett az út, előbb csak alig, majd a macskaköves résznél meredekebben. A macskakőig ért most a víz, onnan kiáltották a nevét meg az Apolló nevét is. Ő csak ment, résnyire nyitott szájjal, nem nézett fel, a vizet nézte, egyenletes léptekkel gázolt a part felé. Közeledtek a hangok, loccsant és fodrozódott mellette a víz. Kérdezgette a gazda, hiába, nem felelt, állt, a gazda nézett messzire, nézett a fiúra, megint messzire, aztán felkapta a gyermeket, és kivitte a szárazra. A feltáratlan bolygó egyik átmeneti szigetére.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Váradi Nagy Pál

Látó Szépirodalmi Folyóirat